



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 567/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 79/2017 a jeho uznesením z 27. marca 2018 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal

porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 79/2017 a jeho uznesením z 27. marca 2018.

2. Z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v konaní vedenom pred Okresným súdom Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 T 67/2011 trestne stíhaný pre trestný čin porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 148c ods. 1 alinei druhej zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) a iné. Okresný súd trestným rozkazom sp. zn. 2 T 67/2011 zo 6. mája 2011 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu porušovania predpisov o štátnych technických opatreniach na označenie tovaru formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 148c ods. 1 alinei druhej Trestného zákona a iných, za čo mu uložil peňažný trest vo výške 30 000 €. Po podaní odporu sťažovateľom okresný súd svojím rozsudkom sp. zn. 2 T 67/2011 z 13. septembra 2012 opätovne rozhodol o vine sťažovateľa, pričom uvedený rozsudok bol uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 28/2013 zo 16. januára 2014 zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd následne svojím ďalším rozsudkom sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017 sťažovateľa a spoluobžalovaného oslobodil spod obžaloby. Na základe odvolania prokuratúry, krajský súd svojím uznesením sp. zn. 3 To 79/2017 z 27. marca 2018 rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017 v časti týkajúcej sa sťažovateľa a o vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Následne podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3.1 Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti vyjadril predovšetkým svoj nesúhlas s postupom vo veci konajúcich súdov, ktorým aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vytkol predovšetkým priet'ahový postup pri prejednaní jeho trestnej veci a taktiež nesúhlasil s právnymi závermi vyplývajúcimi

z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 To 79/2017 z 27. marca 2018, ktorým bolo rozhodnuté o zrušení rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017 v časti týkajúcej sa sťažovateľa a o vrátení veci na ďalšie konanie.

3.2 Dôvodom nesúhlasného postoja sťažovateľa bola najmä skutočnosť, že v jeho trestnej veci konanie trvá tak dlho, že pri lehote dvanástich rokov už zanikla trestnosť činu, teda stupeň nebezpečnosti jeho konania po dvanástich rokoch už nie je vyšší ako nepatrný, teda nulový, čo mal zohľadniť aj krajský súd v odvolacom konaní a už len z tohto dôvodu zamietnuť odvolanie strany prokurátora. Ako ďalej k uvedenému dôvodí sám sťažovateľ: *„Plynutím času už spoločenská nebezpečnosť podstatne strácala na intenzite. Po prvom vrátení veci súdu prvého stupňa bola spoločenská nebezpečnosť menšia, ale ešte nie menšia ako nepatrná. Po dvanástich rokoch už spáchaný skutok nie je trestným činom v zmysle § 3 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb.“* Oporu v predostretej názorovej línii našiel sťažovateľ aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej má *„... obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby bol obvinený príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie.“*

3.3 K priesťahovému postupu vo veci konajúcich súdov sťažovateľ akcentoval skutočnosť, že *„V súčasnosti Krajský súd v Bratislave vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec znovu v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Nevieme ani odhadnúť kedy bude vo veci vytýčený termín pojednávania. Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu poukazuje na to, že od podania obžaloby uplynulo už 8 rokov a od spáchania skutku uplynulo viac ako 12 rokov. Konanie pred súdom začaté v roku 2011 ešte do dnešného dňa stále nie je skončené a ani nie je možné dôvodne očakávať, že konanie bude skončené v dohľadnej dobe.“*

4. Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„I.a) Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To 19/2017 porušil právo, [REDAKOVANÉ]... aby jeho vec prerokoval bez zbytočných prieťahov zaručene v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.*

*I.b) Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To 79/2017 porušil právo [REDAKOVANÉ]... na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

*I.c) Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To 79/2017 porušil právo [REDAKOVANÉ]... na spravodlivý proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bez porušovania ľudských práv.*

*II. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.03.2018 pod sp. zn. 3To 79/2017 a Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To 79/2017 sa zakazujú pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd [REDAKOVANÉ]... garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.*

*III. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva nárok na spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- €...*

*IV. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ]... sa priznáva nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR vo výške 352,42 €...“*

## II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 79/2017) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva/práv, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Ústavný súd teda poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj základnému právu podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie predmetného

základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (rozsudok ESLP vo veci Miroslav Mazurek proti SR, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

9. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06). Ak teda v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (v rovnakom rozsahu aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pri tom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05).

10. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011,

IV. ÚS 481/2011), môže však v určitých prípadoch slúžiť ako interpretačná pomôcka na zistenie obsahu inak úplného petitu, ktorý nejednoznačným slovným vyjadrením pripúšťa viac významov.

11. Z obsahu podanej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ napáda postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 79/2017 a jeho uznesenie z 27. marca 2018, ktorým krajský súd, vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017 v tej časti, v ktorej sťažovateľa oslobodil spod obžaloby a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

12.1 V nadväznosti na už uvedené ústavný súd konštatuje, že keďže krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 79/2017 na verejnom zasadnutí konanom 27. marca 2018 už rozhodol tak, že zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017 a vec vrátil na ďalšie konanie, nemohlo už v tomto konaní zo strany krajského súdu dochádzať k porušovaniu sťažovateľom označených práv (spisový materiál v predmetnej veci bol 21. mája 2018 doručený okresnému súdu). Ingerencia ústavného súdu by bola na mieste vtedy, ak by v petite podanej ústavnej sťažnosti (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) sťažovateľ označil okrem krajského súdu ako porušovateľa svojich práv aj, resp. len okresný súd a jeho postup v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 67/2011 (ktoré v súčasnom období ďalej prebieha na okresnom súde), pričom, vychádzajúc z okolností veci a dôvodov zrušenia rozhodnutia, by skutočnosť, že v predmetnej veci odvolací súd už po druhýkrát využil svoju kasačnú právomoc, bolo možné pričítať na ťarchu prvostupňového súdu.

V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12.2 Ústavný súd ale zároveň konštatuje, že sťažovateľ sa v predmetnej veci môže opätovne obrátiť na ústavný súd, ak v ďalšom dospeje k záveru o porušení jeho základného práva prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 67/2011.

13. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorého malo dôjsť uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 79/2017 z 27. marca 2018, ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ do času prejednania podanej ústavnej sťažnosti (doručenej 17. mája 2018) nedoložil ústavnému súdu predmetné rozhodnutie krajského súdu, v dôsledku čoho nesplnením obligatórnych náležitostí podania sťažovateľ konal v rozpore s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom uvedený nedostatok, ako aj záväznosť petitu v ďalšom jeho postupe (podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde) nie je ústavný súd povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Tento záver ústavného súdu zakladá dôvod odmietnutia sťažovateľom podanej sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. V ďalšom ústavný súd poukazuje na to, že pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy) tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné nielen za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05). Judikatúra ústavného súdu, rešpektujúc princíp subsidiarity, vychádza zo skutočnosti, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci a v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojim

vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (IV. ÚS 322/09).

15. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd ďalej poukazuje na to, že z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako aj z obsahu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [medzi obsahom ktorých nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012)] vyplýva, že „sú výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry ESĽP (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a ESĽP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Z obsahu dostupných príloh k podanej ústavnej sťažnosti, ako aj z argumentácie v nej samotnej vyplýva, že krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 3 To 79/2017 z 27. marca 2018 rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 67/2011 z 19. apríla 2017, v dôsledku čoho sa teda bude trestnou vecou sťažovateľa opätovne zaoberať okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 67/2011, pričom v tomto prebiehajúcom konaní môže sťažovateľ uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú vo svojej ústavnej sťažnosti.

Tento záver ústavného súdu zároveň zakladá dôvod odmietnutia podanej sťažnosti aj podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti, keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 79/2017 z 27. marca 2018 nie je v sťažovateľovej veci rozhodnutím konečným.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. októbra 2018